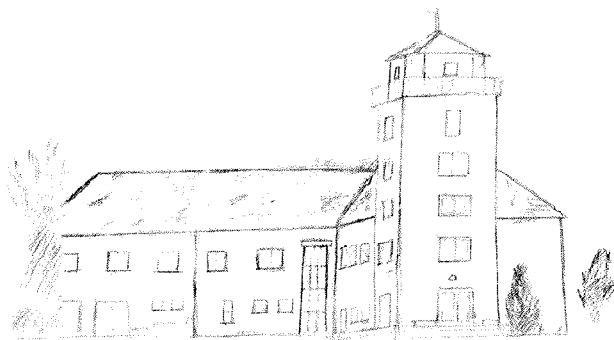
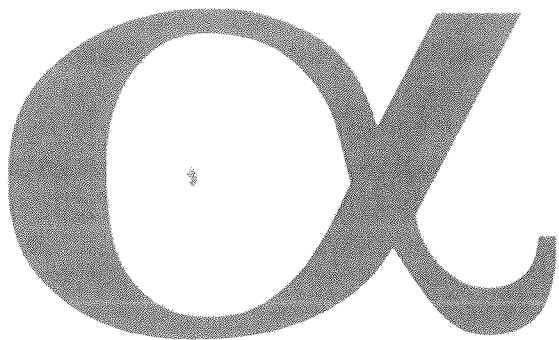




X. évfolyam 7. szám Alfa, a Szentendrei Református Gimnázium lapja 2009. február

Önálló kiállítás

Kovács Hajnalka vagyok. Születésem óta Tahitótfaluban élek a családommal. Van egy 24 éves bátyám, aki negyedéves hallgató a Budapesti Műszaki Főiskola Neumann János Informatikai Karán. Szabadidőmben szeretek sütni-főzni, családdal, barátokkal lenni, tűzzománcozni. Általános iskolai tanulmányaimat a Pollack Mihály Általános és Zeneiskolában szereztem. Amikor dönteni kellett, hogy hova jelentkezsek középiskolába, egyértelmű volt, hogy a Szentendrei Református Gimnáziumot választottam.

Tűzzománcot először kilenc évesen láttam az általános iskolában, ahol egy kisebb kiállítást rendeztek



a tűzzománc szakkör tanulóinak munkáiból. Amint megláttam, tudtam, hogy nekem is ki kell próbálnom, ezért a következő tanévben beiratkoztam a szakkörre. Már az első alkalommal úgy elmerültem a „nagy munkában”, hogy észre sem vettem az idő múlását. A szakkört Szántó Sándor festőművész, grafikus, tűzzománc-művész vezette. Az iskola a szakkör részvevőit minden évben különböző pályázatokon indítja, nekem 2002-ben a Diákalkotók II. Országos Tűzzománc Biennáléján, Egerben állították ki először a képeim, két év múlva ugyanitt egy másik képemet is kiállították, majd

egy évvel később az Országos Gyermek Képző- és Iparművészeti Pályázaton második helyezett lettem. A képeimet látva nemcsak a családom biztatott, hanem az ismerőseim is. Ezután egyre több kiállításon és pályázaton vettem részt, ahol többször első és második, illetve különdíjas lettem. Gyakran járok kiállításokra, ahol ötleteket, tapasztalatokat gyűjtök. 2007. októbertől Szántó Sándor ajánlásával tagja lehetek a Művészetbarátok Egyesületének, és rendszeresen részt veszek az Egyesület közös kiállításain. A tűzzománcozás számomra kapcsolódást és kihívást jelent, mert igyekszem egyre nehezebb képeket készíteni. Györgyi tanárnő az egyik rajz fakultáción mondta: lehetőség van arra, hogy a tanulók bemutassák alkotásaikat egy önálló kiállítás keretében, itt az iskolában. Természetesen rögtön jelentkeztem, így lettem az első kiállítója ennek a sorozatnak. A megnyitóra január 12.-én, az első órában került sor. A kiállításon 17 képem látható, vannak közöttük régebbiek (például: Vuk, Rózsa), amiket körülbelül 12 éves koromban készítettem, de vannak újabbak is, ezek a nyáron készültek (a képeken általában a Hunyadiak vagy a hozzájuk kapcsolódó épületek, címer látható). A verseny témáját a pályázatot kiíró intézmény adja meg. A beérkezett műveket művészettörténészek zsűrizik. Az iskolában látható képek nagy része már szerepelt kiállításokon: Salamon-torony, Stefánia Palota, Pataki Művelődési Ház, Erzsébetvárosi Művelődési Ház, Keresztény Ifjúsági Klub és Galéria (Eger) ... A kiállításon látható művek csak töredékei a nyolc év alatt készített képeimnek, mert sok pályázaton elveszik a résztvevők munkáit. A jövőben szeretném tovább képezni magam, megismerkedni az aszúrománc készítésével. Régi álmom egy műhely kialakítása.

Ezúton szeretném megköszönni az Igazgatóságnak és Györgyi tanárnőnek a lehetőséget, hogy ez a kiállítás létrejöhetett.

Habostorta?

Virág Zsófia vagyok, 1994. január 25.-én születtem és Szentendrén lakom az iskolától mindössze 5 perc gyaloglásra. 2005. szeptembere óta vagyok a Szentendrei Református Gimnázium tanulója.

Van egy húgom, Virág Flóra, ő most 6.-os, szintén itt. Ő tavaly ősszel kezdett el vitorlázni ugyanabban a klubban, ahol én. Egyenlőre Optimist-tel tanul, elvértve Pillével, később Laser 4.7-essel, de idén év végén vagy a 2010-es szezonra megkapja az én hajómat és ezzel fog versenyezni, ha minden jól megy, én meg kapok egy újat. (A Pille az Optimist és a Laser között helyezkedik el a hajók sorában, ez is egy egyszemélyes hajó, egy großvitorlával, de már nem versenyeztetik.) Az öcsém, Virág Balázs 6 éves, a Hold utcai óvodába jár és majd még 6 év múlva valószínűleg ő is ebbe az iskolába jön a Szent András után. Ő is nagyon szeretne vitorlázni, de ahhoz még meg kell tanulnia úszni, ami egyelőre nem az erőssége. Az anyukámnak egy virágboltja van, az apukám meg a SAMSUNG számítástechnikai osztályának főmenedzsere. Régebben ők is vitorláztak, apa Optimistezett kiskorában, ez egy egyszemélyes

kishajó, amiben versenyezni 15 éves korig lehet. Anyukám 420-as manhaft volt olyan 16 éves korától a velem való terheességéig a Spartacus vitorlás klubban. A 420-as egy kétszemélyes hajó orrvitorlával, großvitorlával és spinakkerrel.

Most jövök én. Szeretek korizni, jégvitorlázni, biciklizni, görkorizni, szörfözni, jégkitezni, utazni, vitorlázni, aludni, számítógépezni, zenét hallgatni és már majdnem tudok monociklizni, viszont utálok úszni. 7 évet jártam a Szentendrei Művészeti Szakközépiskola és Alapfokú Művészetoktatási Intézménybe, azon belül textil és tűzzománc szakra, szintén Szentendrén. 2006-

ban az Országos Textil versenyen 2. helyezett lettem. A szövés - mivel bekerültem a versenybe - ki van állítva az iskolában az Áprily teremben. Sajnos már megszűnt ez a szak, úgyhogy tavaly abbahagytam.

2007. végén ültem először Laser 4.7-esben és azóta teljesen megváltozott az életem. Előtte voltam két vitorlástáborban, amit a Yacht Klub Agárd szervezett, utána anyukám azt akarta, hogy a nyomdokaiba lépjek és kezdjek el vitorlázni. Optimisttel próbálkoztak, mert Laserbe kicsi voltam. Ez nem nagyon tetszett, ezért nem sűrűn jártam le edzésekre. Utána elvértve Cadettoztam kb. három hónapot az egyik edzőtársammal, de ez sem nagyon tetszett. Ennek a hajónak is van fockja, großa és genakkere, kétszemélyes, hasonlít a 420-asra, de kisebb és az eleje olyan, mint az Optimistté. Levágott, lapos és ezért sem

tetszett annyira. Ezek után jött a 4.7-es, ami a Pille kiformázott változata, hosszabb (4.23 m) nagyobb a vitorlája, egész pontosan 4.7 m², innen a neve, súlya pedig 56,7 kg. 2007. vége felé elindított az edzőm két-három versenyen a Velencei-tavon és a Balatonon, hogy lássam, milyen lehet egy futam. Utána tavaly kezdődött el igazán az egész történet.



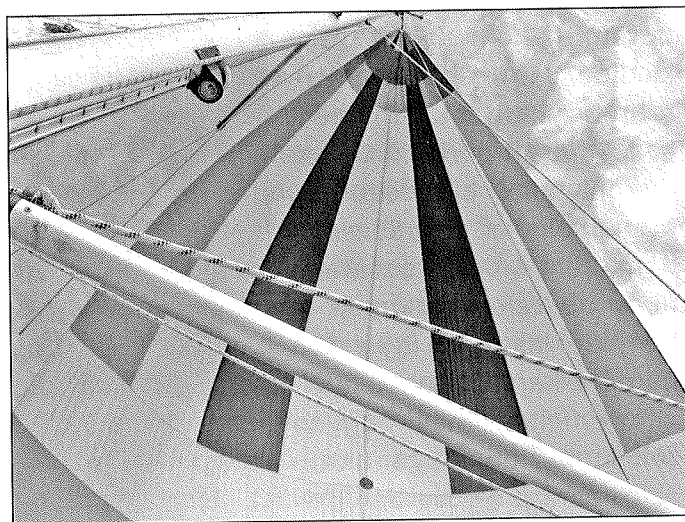
Elkezdttem rendszeresen lejárni Agárdra, ami nem olyan egyszerű, mivel az út egy akár három óra is lehet Budapest miatt. Általában anyukám visz minket le és hoz haza, vagy az edzőtársam anyukája vagy vonatozunk. Ha a Velencei-tavon volt verseny, azon mindig elindultam, ha a Balatonon, akkor is bekerültem az utazó csapatba, de külföldre először júliusban vittek el egy edzőtáborba Porto san giorgioba és a Garda-tóra, Aquafrescaba Olaszországba. Ekkor voltam először Laserrel tengeren. Utána bekerültem a Nagyhajós Tengeri Bajnokság csapatába és elvittek Biográdba, Horvátországba októberben. Itt

Sun Odyssey 32-esekkel mentünk, ami egy nagy-hajó orrvitorlával, nagyvitorlával, genakkerrel, konyhával és akkora kerek kormányval, mint én, nem úgy, mint a kishajókban. 3 ifi és 2 serdülő lehetett a fedélzeten+egy kísérő felnőtt, akit az edzőnk játszott. Egy hétig egy kis kabinban laktunk a hajóban, de megérte, mert nagyon jó volt és másodikkok lettünk. Ezek után decemberben voltam Horvátországban, Pulában a Mikulás kupán, ahol 42. lettem. Úgy érzem, tudtam volna jobban is menni, de végül is ez volt életem első tengeri versenye Laserrel. Ahhoz képest jól mentem és meg voltak velem elégedve.

Mivel ezek után ténylegesen beköszöntött a tél, a többiek elpakolták hajóikat, de pár edzőtársam és én a pulai út után egy utánfutóra összerámolva december 27-én, szombat hajnalban ismét útnak indultunk, ezúttal egy kis horvát szigetre Hvarra a 32. Európa kupára. Az első napon a belső pályára vittek minket, ahol röpké öt (!!!) órát halasztottak abban a pár fokban, utána kivittek minket a külső pályára és abban a nagyon pici termik szélben tartottak egy elég pocsek futamot. Olyan negyven körüli helyet mentem. Majd partra szálltunk, elpakoltunk, hazamentünk, kitergettük a vizes ruháinkat, letusoltunk és elmentünk vacsorázni, majd ismét alvás és kezdődött újra az egész. A 2. napon rövidített pálya volt, ismét nagyon pici széllel. Mikor szóltak, hogy lerövidítették a pályát és menjünk vissza a rajtterületre éppen 12. voltam. Nem volt már több futam, mivel már sötétedett, mert ezen a napon is halasztással kezdtünk és szél sem volt, ezért 5 körül a kikötőben voltunk, utána a szokásos esti menet és reggel ismét 9-kor a vízre tengtünk. Hatalmas dőghullámok voltak és semmi szél, úgyhogy az olasz edző motorosába átugorva szabadjára eresztettük hajóinkat a tengeren és beszélgettünk a motorosban. 4-kor végre úgy döntöttek, hogy ennek semmi értelme és miután összeszedtük a jobbra-balra ment hajókat, kivontáztunk a partra. Ha jól emlékszem, egy nap sem telt el úgy, hogy ne vontáztunk volna pár órát, egy nap akár többször is. Aztán 31.-én ki sem mentünk a vízre, parti halasztás volt és 1-kor a versenyrendezés lefújta az aznapi futamokat és az egész versenyt. Nyolc futamra volt kiírva a verseny, ebből kettőt tudtak megrendezni, ami igazából másfél volt. Két futamtól érvényes lett a 2008. év utolsó Európa Kupája, így összetettben 37., under15-ben pedig 2. lettem. Este egy hatalmas eredményhirdetés volt, kaptam egy kupát

meg naptárakat, utána vacsoráztunk és felfedeztük a szigetet, mi magyarok és két olasz, egy török fiú meg egy török lány, akivel egy szobában laktunk. Másnap reggel ismét korán kelve edzés volt az olasz edzővel. Ráadásul a kicsi szelek is hamar elszálltak és kaptunk egy 6 Bft.-os szelet, ami olyan 50 km/h-nak felel meg. 2-án, 3-án is edzés volt majd 4-én vasárnap hajnalban elindultunk haza. Estére Magyarországra értünk és hétfő reggel már azon kaptam magam, hogy a templomban ülök veletek.

Síszünetben megyünk a klubbal sítáborba Turacherhöhebe. Február 4-én ismét elmegyek Pulába edzőtáborba egy hétre. Utána lehet, hogy lesz még egy külföldi edzőtábor, aztán márciusban már a Velencei-tavon is vízre szállunk, addig meg Budapesten az Arany János Gimnáziumban van kedden és csütörtökön fél 7-8-ig edzés és péntekenként Székesfehérváron úszás, majd a klubban éjszakázva szombaton edzés és amíg



van jég, délután korizás, jégvitorlázás és jégkitezés. Áprilistól már elkezdődik a 2009-es versenyszezon és utána Magyarországon az október végén lévő évadzáróig nincs megállás. Nyáron alig vagyok otthon, tavaly összejött 3 szabadnap, amit otthon tölthettem lustulással. Az idei szezon célja számomra az Európa Bajnokságra való kijutás és a jövő évi válogatott keret tagság elérése.

Ez az egész most lehet, hogy nagyon jól hangzott, de nem ilyen habostorta az egész. Az edzések kemények, sokat futunk, úszunk, kondizunk, fizikai felmérők is szoktak lenni, télen fagyoskodunk, nyáron megsülünk, bár akkor beugrunk a vízbe. Persze mindezek mellett nagyon szeretem is, mert összetartó a klubunk, szeretek velük lenni, olyanok vagyunk, mint egy hatalmas család.

Anita tanárnő

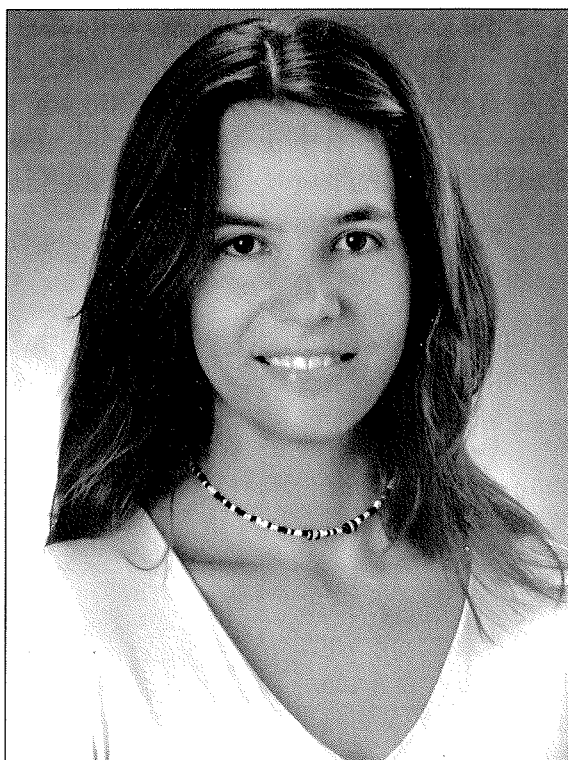
Budapesten születtem és nőttem fel, ahol szüleimmel, öcsémmel és nagymamámmal egy kertes családi házban laktunk a zöldövezetben. Kutyánk is volt, egy kóbor ebet fogadtunk be. Szüleimtől nagyon sok biztatást, támogatást és dicséretet kaptam, mindent őszintén és nyíltan meg lehetett beszélni velük, amiért a mai napig hálás vagyok nekik.

A biztonságos családi körből hamar kikerültem a „Nagyvilágba”. Tizedik osztály után a Rotary Clubtól lehetőséget kaptam, hogy cserediákként egy tanévet Brazíliában töltssek. Ez tizenhat éven meghatározó élmény volt számomra. A modern fővárosba, Brazíliába kerültem egy kedves családhoz, akikkel a mai napig tartom a kapcsolatot. Brazil gimibe jártam, ahol eleinte egy kukkot sem értettem, de szerencsére tanulnom nem kellett, csak portugálul, azt viszont minél sürgősebben, mert sem a fogadócsaládom, sem a brazil barátaim nem beszéltek angolul. A kényszer nagy úr, így aztán hamar elsajátítottam a nyelvet. Emellett még nagyon sok fontos dolgot tanultam az év során: elsősorban nyitottságot a megszokottól eltérő dolgok és emberek iránt (hiszen ott én voltam

az „egzotikus”, másrésről pedig a világ minden tájáról érkezett cserediákokat ismertem meg); önállóságot, egy bizonyos biztonságérzetet, hogy a világ másik felén sem adnak el, ott is megállok a helyem; ezzel együtt felelősséget vállalni magamért és a tanulásomért; valamint életörömet, ugyanis a brazilok nagyon szeretnek élni és táncolni; és azt is, hogy mit jelent magyarnak lenni úgy igazán, amikor tényleg van mihez hasonlítani. Az iskolában ugyan egy évet veszítettem ezzel a kalanddal, de valójában sokkal többet nyertem vele. Sokat utazgattam az országon belül, voltam Amazóniában, és természetesen a karneválon is, rengeteg érdekes szokást és életformát ismertem meg. Aztán hazajöttem, és itthon gimit váltottam.

Nehéz volt visszazökkenni a tanulásba (és a hideg télbe), de már sokkal felelősségteljesebben tudtam gondolkodni, és értékelni az ingyenes iskolai oktatás (és főleg a nyelvoktatás) lehetőségét. Tizenkettedikben nem tudtam eldönteni, hogy hová jelentkezsek, csak azt tudtam, hogy a nyelveket szeretem, és (mivel akkor még portugálra nem lehetett felvételizni) így kerültem az olasz-, majd az angol szakra az ELTÉ-re. Ezt a döntésem sosem bántam meg, mert azóta is szeretek mindent, ami ezzel kapcsolatos: olvasni, fordítani, és természetesen tanítani is. Egyetemi tanul-

mányaim végén újból útra keltem, ezúttal a Comenius nyelvtanár-asszisztensi ösztöndíjnak köszönhetően, az olasz csizma sarkára, egy Manduria nevezetű, kb. Szentendre nagyságú városkába. Ez Olaszországnak egy eldugott, viszonylag elmaradott, de festői szépségű csücske. A helyi gimnáziumban olasz gyerekeknek tanítottam angolt, és szakkör keretében, érdekességgéppen egy kis magyart is. Ez az utazás is rengeteg élménnyel és tapasztalattal gazdagított. Olaszország után a férjemmel Ausztriába tettük át a székhelyünket, ahol ő siklóernyős tandempilótaként dolgozik nyaranta. Kü-



lönleges élményre vágyó turistákkal száll fel a hegyoldalból, majd egy húsz perces „láblógatás” után landol velük a hegy lábánál fekvő, tóparti kis faluban, ahol lakunk. Annak idején én is tanultam ernyőzni, de most már csak vele repülök tandemben, így nagyobb biztonságban érzem magam. Férjemmel, Tamással 2008 májusában házasodtuk össze. Végzettsége és „téli” foglalkozása szerint idegenforgalmi közgazdász, de a szíve mélyén pilóta. Az ő szülőfalujában, Dunabogdányban lakunk, amit nagyon szeretek, mert természetesen sokkal nyugodtabb, bensőségesebb, mint Budapest, de mégsem unalmas, sőt, rengeteg kulturális program van, sok művész él itt, és az értelmiségi fiatalság igen aktív. A leg-

utóbbi színdarabban magam is részt vettem egy kisebb szerepben, és nagyon élveztem mind a próbákat, mind az előadásokat. A szabadidőmben ezenkívül szeretek „művészkedni”, szénrajzokat készíteni, olajképeket festeni, fényképezni, vagy különböző technikákkal bármit alkotni. Sportolni is szeretek, sajnos nem végzem eleget, csak alkalmanként, ami jön. Nyáron többnyire biciklizés, röpzés, úszás, télen főleg snowboardozás. Természetesen nagyon szeretek olvasni is, mind

„külföldiül”, mind magyarul, nagyon szeretem a verseket, valamint színházba járni, és színvonalas filmeket nézni. Az utazás is megmaradt hobbinak, de „turistáskodás” helyett jobban szeretek olyan helyre menni, ahol ismerem valakit, akinek a révén belekukkankhatok az ottaniak életébe.

Az egyik álmom is ez: eljutni még nagyon sok helyre, és persze vissza oda, ami a szívemhez nőtt, mert ahogyan Hamvas Béla írja: „Otthon a világot ismered meg, utazva önmagadat”.

Virágtemetés – Világteremtés

2008. január 15-én Wass Albert vers- és prózamondó versenyre került sor iskolánkban. A Szentendrei Közművelődési, Kulturális és Városmarketing KHT szándéka szerint az elmúlt esztendőre, gyakorlatilag az idei év első hónapjaira átcsúszott időpontokban a város összes középiskolás diákjához szólóan hirdette meg versenyét, melynek zsűrielnöke Eperjes Károly színművész leendő. Ezt megelőzendő iskolánkenti háziversenyre kerülne sor.

Dicséretes, hogy iskolánk diákjai komolyan vették a felhívást és e nemes ügyhöz méltó számban - tíz versmondó és öt prózamondó versengett a továbbjutást érő helyekért -, s örvendetesen gazdag és szép anyaggal, mi több valódi versenyhelyzetbe hozva magukat: nem csupán mély átéléssel, de vers- és prózamondói tudásukat is megcsillantva versengtek egymással.

Az iskolai döntőket ezáltal kellemetlen helyzetbe hozták: többen is megérdemelték volna a továbbjutást. Mert a versmondásban ötödik Dobó Nagy Fanni (10.a) Magyar cirkuszából felsejdülő sallangmentes őszinteség épp oly sokat ígérő, mint az előtte végzett Virágh Zsófia (9.b) szép versbeszéde vagy a harmadik helyre került Gáthy Gergő (Nyek) jól hangzó orgánuma. Utóbbi most bizonyította először, hogy méltán volt - még nem iskolánk diákjaként - Áprily versenyünk díjazottja.

Most pedig örömmel üdvözljük őt is iskolánk táalentumos vers-és szövegmondói között. Igazi felfedezettje ennek a versenynek Botár Borbála (11.b), aki a Karácsonyi versekkel fogja képviselni iskolánkat a városi döntőn. Osztálya két nagyon tehetséges versmondójának árnyékából kilépve, megmutatta szépen kibomló tehetségét. Albert Johannát (12.a) most hallottam először igazán jól verset mondani. A benne szunnyadó drámai erő s versenyszámának egyéni s jó értelmezése

igazi eseménnyé nemesítette a Mikor a bujdosó az Istennel beszél előadását. Az arc és a hang játékának összhangja, a mélyen őszinte vershelyzet sokirányú átélése méltán őt jogosították az első helyre. Ők ketten képviselik majd iskolánkat a versmondók között. A prózamondóknál ötödik Lőrincz Tamara (10.b) először mert olyan értelmekeket felcsillantani szövegmondásában, melyek további csiszolódása reményeket ébreszt a döntőnk hallgatóiban. Cser Annának Az almafa kivirágzik című prózamondása kevésbé erős mezőnyben diadalt hozott volna, szintúgy Mészáros Máté (10.b) nagy hallgatásokra felépülő megkapó karácsonyi története A funtineli boszorkányból. De Vigh Marcell (10.b) hanghatásokban is a háromszéki góbé esze- s szavajárását követő előadását, melynek szövegét a Tizenhárom almafa bevezetője adta, csak Kovács Réka (11.b) könnyekig ható, ékes magyarsággal megszólaló (nem véletlen: a sepsiszéki székel nyelvjárás hangzóit biztonsággal kezelő) Magyar karácsony az égbenje tudta megelőzi. Így a prózamondók közül ők ketten képviselhetik majd iskolánkat.

Legnagyobb nyertese e délutánnak maga az iskola: mert végre látszik az a versmondó-mag, ami egy ilyen kis iskola esetén, mint a miénk, több a kincsnél: csoda. S ennek megteremtői: az iskola diákjai.

Így lett - Wass Alberttől kölcsönözve egyik prózai anyag címét a Virágtemetésből világteremtés: A Wass Albert képe alatt elhangzott szövegek újraterezték a költő-író világát s egyben egy közösséget, melyhez tartozni: rang. És kötelezettség is egyben. Úgy legyen.

Kiss Székely Zoltán

A tudomány házhoz jön

Január 12-én a „A tudomány házhoz jön” programsorozat keretén belül eljött hozzánk Dr. Steiner József, a Közép-Európai Gázterminál Zrt. igazgatója és kollegája, Szebeni Márton úr, akinek a segítségével létrejött ez a program. A sorozat első előadásának témája a 'Nanotechnológia és mágneses levitáció a megújuló energiatermelésben' volt. A diákság körében nagy volt az érdeklődés, ezt mutatta az előadó terem kapacitásánál közel kétszer több főt számláló diáksereg, de jelen volt több tanár is.

A rövid bemutatkozás után Dr. Steiner József hozzá is kezdett az előadáshoz és először körvonalazta, mi is az a megújuló energia, és miért fontos róla beszélni. Majd a megújuló energiák fajtáit ismertette, kiemelve előnyeiket, hátrányaikat, jelenlegi kihasználtságukat. Kiderült például, hogy Magyarország mennyi pénzt és energiát spórolhatna meg több szélenergia telepítésével, mivel az ország már a '90-es évek elején kész volt az új technológia bevezetésére, mely azóta is csak korlátozottan van jelen. Szó volt még globális problémákról is, mint az üvegházhatás. Kiderült, hogy a megújuló energiák ezeken a problémákon is képesek lennének segíteni. Ezután beszélt megújuló energiaforrások használatáról az EU-ban és hazánkban. Az Európai Unió célja, hogy 2020-ra a megújuló energia-felhasználást a jelenlegi (átlagos) 5,3%-ról 12%-ra, és az így termelt villamos-energia részarányát pedig 22%-ra emelje. Magyarországon a megújuló energia felhasználás az összenergia felhasználáson belül csupán 3,6%,

amely messze elmarad a gazdaságosan kiaknázható potenciáltól és nemzetközi összehasonlításokban is alacsony.

Ezt követően elérkeztünk az előadás egyik fő témájához, a mágneses levitációhoz. A technológia lényege, hogy mágnesek által előidézett lebegés által minimálisra csökkentse a súrlódást és ezzel az energiavesztést. Így minimális energia befektetéssel sokkal nagyobb hatásfokot érünk el, és több energiát termelünk. Ezen az elven alapul a Maglev Szélenergia, mely teljes városok áramellátását képes biztosítani csak a szél energiája által. Egy darab Maglev szélenergia felér több mint 1000 hagyományos szélenergiával. Ezután következett a második fő téma, a nanotechnológia. Megismerhettük a nanotechnológia alapján működő nap-elemeket, fénycsapdákat, mely nagy hatásfokú energiatermelést és tárolást tesz lehetővé, mert az ember számára már nem látható fénysugarakat is képes felfogni. A sok elméleti tudás befogadása után eljött az előadás talán legérdekesebb része, ahol a megismert technológiák használatáról volt szó, a leghatékosabbnak tűnő módon, mint például a „Zöld Szahara” project, melynek lényege a Szahara kizöldítése levitációs és szolár technológia használatával.

Akinek a cikkben elhangzottak megfogták a fantáziáját, jöjjön el a következő előadásra, vagy a jövő ősszel esedékes paksi kirándulásra az atomerőműbe!

Kiss Máté Csanád 11.a

Végre, végre!(II. rész)

2004-et írtunk. Akármennyire bíztam egy gyors sikerben – mármint, hogy meghirdetek egy bajnokságot, arra jelentkezik minden osztály, és abból gyorsan kiválogatok egy jó csapatra való embert – még az osztályok pályára lépése előtt inkább a gyors kudarcnak a szele legyintett meg. Történt ugyanis, hogy akkori „sztárjaink” nemes egyszerűséggel felteteleket szabtak. Az idősebbek kijelentették: Csak abban az időpontban hajlandóak pályára lépni, amit ők tűznek ki. „Amúgy is mi vagyunk a legjobb csapat, a többiek pedig alkalmazkodjanak hozzánk.” Sőt volt olyan csapat, aki kijelentette, hogy siessek a szervezéssel, mert ők csak 15°C fölött hajlandóak játszani, az ő izmuk ebben az esetben tudja kifejtetni

a legnagyobb hatást. A baj ebben az volt, hogy be kellett látnom: ezekkel a fiúkkal akkor sem dolgoznék szívesen együtt, ha valóban tudnának focizni. De egyáltalán nem lepődtem meg, amikor a pályán nyújtott teljesítményükről kiderült: fogalmuk sincs a játékról. (Senkit ne tévesszen meg, akkori sztárjaink, a mai válogatott ellen 10-ből 10-szer vesztésként távoznának a pályáról.) Arról pedig ne is beszéljünk, amikor az eredményhirdetésen nem jelentek meg, mivel úgysem kapnak érmet. Ezen csapatokat a során következő bajnokságról eltiltottam. Az erre érkező reakciókat inkább nem írom le, idézni pedig pláne nem szeretném. De minden rosszban van valami jó, és a kisebbek játéka már reménykeltőbb volt. Ügyes

összjáték, szép passzok, jó csapatszellem. Egyértelművé vált: ahhoz, hogy a többi városi gimnázium ellen labdába rúgjunk, meg kell várni, míg a kicsik felnőnek és közben folyamatosan játszani kell őket. Most már kijelenthetem: 5 évet kellett erre áldozni. És mi változott? Leginkább a stílus!

Nekem a szeptember délutánjai még a teniszeresenyek meccseivel vannak tele. Ezért mindig októberre teszem a bajnokság kezdését. Nem könnyű ma már végighazudozni a tanévkezdés első hónapját, ugyanis minden szünetben nekem rontanak,

hogy mikor kezdünk már, még miért nincs kírva a nevezés, miért nem tudom egyszer normálisan megszervezni... Én lettem a leggyengébb láncszem. Ma már nem kell nevezési lapok után szaladgálni, a kijelölt időpontokban (majdnem) minden csapat ott van. Általában én érkeztem utolsónak a meccsekre: „Mi van tanár úr, ma már nem csak szemüveget, de órát is kell venni a bírónak?” Ebben a szellemben kezdtük el idén is!

-r -y (folyt. köv.)

Az igazi győztesek

Január 9-én, pénteken kezdetét vette a minden évben megrendezésre kerülő Ferences kosárlabda-kupa. Az idén hat csapat jelentkezett Pest megyéből. A kupasorozat első meccsein a 7-8. osztályos lányok mérkőztek meg egymással. A mi iskolánkat Spárta Laura (7.a), Kiss-Máté Csenge (7.a), Tóth Eszter (8.a), Kocsis Kinga (8.a) és Máté Rebeka (8.a) tanulók képviselték. Két meccset játszottak a lányok. Az első meccset a Szent Benedek ellen, fej-fej mellett haladva, de végül 1 pontnak köszönhetően az ellenfél nyert. Ez egy sportszerű és barátságos mérkőzés volt. A második meccsre már csak négyen maradtak a lányok, de így is kiálltunk Gödöllő ellen. A sportszerűség azt kívánta volna, hogy az ellenfél is csak négy fővel játsszon, de ez számukra nem volt fontos és az sem, hogy elkerüljék a durva játékot. A meccs

végére kipontozódás miatt (ami szerintem nem volt reális), már csak hárman, de szívvel és lélekkel küzdöttek lányaink a csarnokban szurkolók hangos tapsvihara mellett. A pontok szerint a másik csapat nyert, de a tornateremben lévő testnevelők és az én szerény véleményem szerint a lányok voltak a bajnokság győztesei!

Külön köszönöm a lányoknak, hogy egy ilyen élményben részesülhettem, ahol a küzdőszellem és a kitartás felülkerekedik a győzni akaráson! Anna, Csenge, Rebeka és Kinga gratulálok nektek!

Ránk vár még a 9-10. osztályos kosaras fiúkkal, és a 11-12. osztályos kosaras lányokkal is ugyanez a lehetőség. Remélem sikerül elhoznunk a Ferences kupát!!!!

Andrea tanárnő

Farsangi szokások

A farsangi időszak vízkereszttől, január 6-ától egészen hamvazószerdáig, a nagybőjt kezdetéig tart. Ekkor van a bálók és a vidám összejövetelek ideje. A farsang már a középkorban is a vidámság, a mulatság időszakának számított. Ekkor tartották az esküvőket, lakodalmakat. Hogy a mulatság ne zavarja a vasárnap megszentelését, a házasságkötések napja hétfő vagy a szerda volt. A farsang a világ igen sok országában elterjedt, régi-régi szokás.

A farsang zajos mulatságait egy ősi hiedelem hívta életre. A középkorban azt hitték az emberek, hogy a hosszú téli éjszakákon a gonosz szellemek életre kelnek. Vigalommal, jelmezes karneváli felvonulással akarták elűzni a gonoszt.

Egyes helyeken tüzes kerekeket görgettek, mert

azt remélték, hogy a földi tűz segíti a napot, hogy újra erőre kapjon. A régi babonákat később elfelejtették az emberek, de a vidám és mókás szokások megmaradtak.

A Balázsjárás

Szent Balázs tiszteletére több országban szokássá vált a Balázsjárás. Ilyenkor a gyerekek beköszöntenek a házakba. Szent Balázs katonáinak adták ki magukat, és diákokat toboroztak az iskolákba. Verseket, énekeket adtak elő, mert a köszöntés igazi célja az adománygyűjtés volt. Eleinte a tanító is elkísérte tanítványait, később azonban már csak a fiúk jártak házról házra.

A gyerekek erre a napra mindig fehérbe öltöztek, fejükön pedig koronaszzerű papírcsákót vi-

seltek. Egyiküknek mindig püspöksüvege volt. A gyűjtött pénzt mindig a templom céljaira használták fel, a kapott ennivalókat (tojást, szalonnát) pedig megették.

A busójárás

A leghíresebb maskarás felvonulás manapság Mohácson látható. A férfiak félelmetes busóálarcot és subát öltenek magukra, ostorral és kereplővel kergetik el a telet. Keletkezése egy régi történethez kapcsolódik.

A monda szerint a Mohácson tanyázó törökök az éhező, szenvedő embereket teljesen kifosztották, és elrabolták a gyerekeket. A férfiak, hogy visszacserezzék gyermekeiket, az éj leple alatt nekivágtak a nagy víznek, a Dunának, és a sziget mocsá-

ras nádasiba bujdosnak. Egy öregember tanácsára fából furcsa sisakokat készítettek maguknak. Testüket birkabundával borították. Egy viharos éjszakán aztán mindenki magára öltötte jelmezét, mindenki kezébe vette fegyverét, és az alvó törökökre támadtak. Szóltak a kereplők, rázni kezdték a kolompokat, és megszólaltak a hatalmas kürtök is. Az álmukból felkelő törökök csak a félelmetes arcokat látták. Azt hitték, az ördögök támadtak rájuk! Mindenki fejvesztve futásnak eredt, és így menekült meg Mohács a törököktől.

Ez a szokás azóta is megmaradt. Minden évben a lányok és a bábéskodó turisták ijesztgetésével búcsúztatják a telet.

Sipos Zsófia Alexandra 6.a

Röpi

Az idei tanévben is nyolc csapat nevezett a Ferences gimnáziumban lejátszott röplabda bajnokságra. A meccseket a röplabda edzések keretén belül, kedden és csütörtökönként fél 5 és 6 óra között játszották le a csapatok (vegyes csapat 3 fiú-3 leány). A meccsek a hivatalos röplabdaszabályok szerint zajlottak, 2 nyert szettel lehetett nyerni, döntetlen esetén 25 pontig hosszabbítás. Minden csapat megjelent a mérkőzéseken, a csapatlétszám volt néha kevesebb, mint 6 fő, de így is mindenki lejátszotta a meccseit.

Eredmények:

I.9.b (Káldy Zsófia, Kemenesi Dóra, Pap Hermina, Deim Pál, Németh Kristóf, Székely Ágoston)

II.7.a (Csóri Bianka, Spárta Laura, Herpai Anna, Herpai Petra, Bálint Nóra, Kiss-Máté Csenge, Tóth Anna)

III.11.a (Földi Tamás, Kiss-Máté Csanád, Mészáros Rudolf, Tamási Tímea)

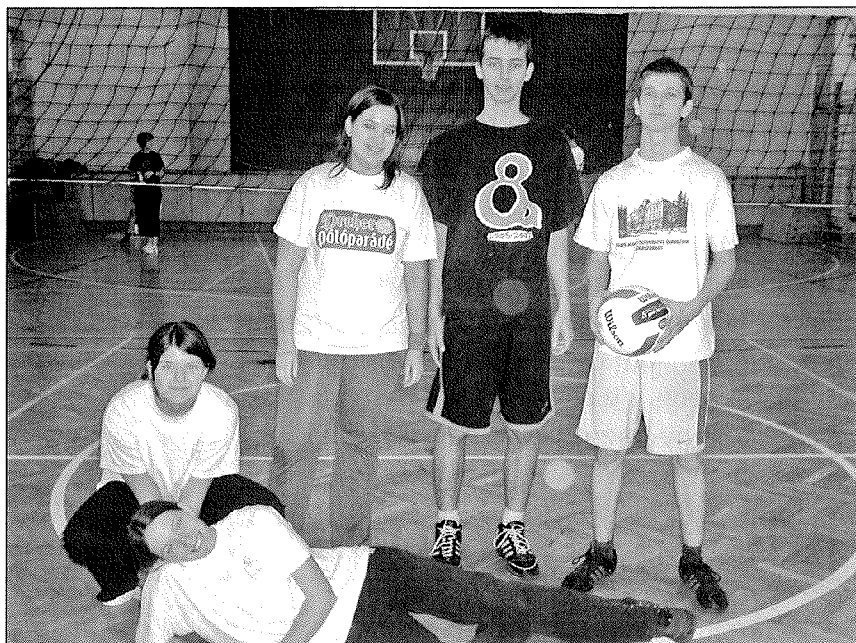
IV.9.a

V.10.a

VI.9.ny

VII.12.a

VIII.8.a



Kiemelném a 7.a csapatszellemét, akik a legfiatalabbak lévén is felküzdötték magukat a 2. helyre. A 9.a, 9.b, 11.a, és a 12.a csapatai is végig komolyan vették a bajnokságot és szépen játszottak. Külön gratulálok a 9.b csapatának a kiegyensúlyozott, egyenes ágon való győzelemhez, akik februárban játszanak majd a Ferencesek röplabdacsapatával egy barátságos mérkőzést. A csapat tagjainak jár még egy jutalompóló és az, hogy elsőként játszhatnak a tanárok ellen a tanár-diák röplabda meccsen.

Számomra élvezet volt „fújni” a meccseket, remélem jövőre is találkozunk!

Andrea tanárnő